

HUMORISTIČNI LIST

ŠKRAT

Izhaja mesečno
dvakrat.

Številka stane 2 D.,
letno 30 D.

Uprava in
uredništvo: Škrat,
Kranj pošt. predal

Inserati
po dogovoru.

Štev. 4.

V Kranju, dne 21. maja 1927.

Leto I.

Kratkovidni sprevodnik; . . . in kje je vozni listek za psa? Kaj nimate? Pa še brez nagobčnika? To je pa že od sile! Plačate kazen!

Cenjenim bralcem!

Kdor pridobi „Škratu“ 10 novih, sigur. naročnikov, temu pošljamo eno leto list popolnoma brezplačno!

—fi—

Svinjski rivec.

Opera z začetkom, brez vsebine in konca, pri pogrnjenih mizah.

Uvod.

Sredi junija gostuje v Kranju ljubljanska opera s „Seviljskim brivcem“. Komaj so lepaki zagledali deževni kranjski dan, je nastalo strahovito navdušenje. Ulice so nenavadno oživele — zlasti ob večernih in nočnih urah. Vse žvižga, piska, poje in igra na različne instrumente (kot kitaro, lončen piskerček napolnjen z vodo, glavnik itd.) od gospoda do čevljarskega vajenca. In kaj vse ne slišiš! Eden brlizga arijo iz Trubadurja, drugi se muči z „žensko“ iz Rigoleta, tretji mrcvari Toreadorja, kdor pa tega ne zmore pa:

„Tri tavžent večerov
po plac sm špancerov,
oh zdej pa nč več,
kje šla lubica preč.“

ali pa: „Preljuba moja draga,
pridi k meni — (Hopsala.
Kmalu bi se mi zaletelo in bi ne bilo prav.)“

Cenj. naročniki! Poravnajte naročnino, da nam prihranite mnogo nepotrebnega dela.

Torej skratka: vse tuli, tuli na. mile in nemile viže. In vse to iz golega navdušenja do umetnosti in glasbe. Prav! Nimam nič zoper to, da se goji tudi te vrste šport. Z žvižganjem se krepe ustne mišice, z drenjem trebušne itd. Ampak, ljubi kristjani, kako pridemo do teh zastojkarskih večernih in nočnih koncertov? Bajе imajo ti koncerti še drug namen, da namreč razvijejo čut do umetne glasbe tudi tistim, ki nimajo posluha. Spričo gostovanja ljubljanske opere je sicer to hvalevredno. Predlagal pa bi, da se za te nadebudne in požrtvovalne talente napravi cvetlični dan. Mislim, da bo vsak rad odrinil par dinarjev in s tem omogočil prenos večernih koncertov iz javnega v zasebni lokal . . . Sicer pa — ničesar hudega nisem rekel, ne mislil in ostane lahko vse tako, kot do zdaj. Kajti se zna dogoditi, da mi zabrusi zopet kdo v obraz kaj podobnega kot nedavno neki paglavec (katerega sem nahrulil, ker je tako neusmiljeno brlizgal pod oknom, da je še stari materi, ki je že dvajset let gluha, letelo skozi ušesa): „Slišite, vi o glasbi niti pojma nimate!“ — Seveda, če je za to vrsto glasbe treba imeti poseben pojrn, potem se udam. Tega res nimam.

Torej, kot sem že dejal, navdušenje je veliko. In ker je navdušenje lepa in nam sploh prirojena čednost, naj ostane vse pri starem. Mislim celo, da bo navdušenje z vsakim dnem naraščalo. Višek pa je po mojem že doseglo, kajti: dobili smo novo, izvirno slovensko opero — „Svinjski rivec“. Sam sem jo čul (mislim, da je bila generalna vaja) in se mi zdi škoda, da bi ostalo pri enem samem izvajanju. Avtorja in komponista (katerih je toliko, kot izvajalcev in zato nisem vedel, na katerega bi se obrnil) sicer nisem vprašal, če jo smem po spominu reproducirati na papir. Upam pa, da ne bo zamere posebno, ker imam pri tem edini namen omogočiti vprizoritev domače opere tudi na onih odrih, ki za gostovanje ljubljanske nimajo ne primernege lokala, ne denarnih sredstev. Ta pa ima v tem oziru vse prednosti. Ne zahteva orkestra, scenerija je lahka (godi se lahko kar v gostilni) potem, oseb malo in vsled tega tudi stroškov malo. Pa naj preidem k stvari.

OSEBE:

Jonka, gazda tenor
Kinči, ljubimka mezosopran
Kovca, nj. prijateljica sopran
Sicer, posestnik bariton
Anka, njegova žena mezosopran
pl. Kos, bankir in ljub. bas
Natakarica, gostje itd.

Dejanje se vrši v sedanjih časih.
Dirigent in režiser g. Jonka.

1. in vsi ostali akti.

Scenerija. Prijazna gostilniška soba. Na levi glavni vhod. Na sredi vrata, skozi katera se vidi druga soba. V levem kotu peč. Ob njej miza in sedem stolov. V ospredju na desni dve mizi. V sosednji sobi par miz in stolov. Na stenah slike. — Levo in desno od gledalca. Vrši se ob enajstih zvečer. Ko se zastor odpre, sede vsi pri mizi ob peči. V sosednji sobi trije gostje s poročevalcem vred. —

Uvertura. Vsi, razen Jonka, pojejo skozi nos: „O“! Eden višje, drugi nižje, kot je pač primerno njihovemu glasu. Kinči in Anka variirata za pol fisa, da je harmonija popolnejša. Vsi ostanejo s svojim „O“ na isti višini od začetka do konca uverture.

Jonka (trobi skozi nos po melodiji „Glej ga, glej ga, mandeljca . . .“):

„Ne-e, nina, nenana, ninana, nenana, ne-e, nina, nenana, ninana, na . . . itd.

(Proti koncu uverture prinese natararica liter vina in „dejanje“ se prične.)

Jonka (začne po poljubni melodiji. Podobno pojo vsi ostali skozi celo izvajanje):

„Tako, prijatelji in dame ve, zdaj šel je zastor gor. Začnimo pee—eti. („pee—eti“ zapoje s trilerjem.)

Vsi: Dobro, dajmo peti.

Jonka: Pred vsem se moramo sporazumeti, kako ime naj bode operi, ki bomo zdaj si jo zapeli.

Sícer: Tako je. Jaz opozoril bi vas le, da naj dostojno bode nje ime.

Kovca: To bi želele tudi me.

Kinči in Anka: Da, da, to srčne naše so želje.

pl. Kos: Prijatelji in dame ve izvolite poslušat' me.

Vsi: Poslušamo. Govori Kos!

pl. Kos: Čez dober mesec pride k nam v naš starodavno znani Kranj ljubljanska opera s Seviljskim brivcem. Prijatelji, jaz opero poznam in rečem vam, da vredna tega je imena. Da naši ne bo manjša cena, zato je skromno moje mnenje: če oni je ime „Seviljski brivec“, naj naši bode — „Svinjski rivec!“

(Nastane strahovito navdušenje in aplavz. Natararica prinese v ta namen še en liter.)

Jonka (ko se vihar poleže):

Omizje cenjeno, na to se pije!
Zdaj Sícer naj o vincu nam zavije.

Sícer (grmeče, da se tresejo šipe v oknih):

Že dolgo nismo pili ga, zatorej danes dajmo ga,

Zbor:

Primi Kosek kupico povezni jo na mizico.

(pl. Kos izpije na dušek. Sícer ponavlja, dokler ne pridejo vsi na vrsto. Natararica prinese nov liter.)

Jonka (ko je napitnica končana):

Tako zdaj dragi, ljubljani, ko smo se že zedinili za naše opere ime — preidemo lahko takoj na nje razvoj.

Kinči: Prihaja ura že duhov, kaj, ko bi raje šli domov?

Sícer: Pustimo v miru mi duhove, skrbimo rajši za nosove!

Jonka: Ni napačna ideja tvoja! Le pijmo zdaj, gospoda moja!

Zbor: Bratci veseli vsi, tralala hopsadra, pesem zapojmo si, hopsadrila. Od vinca rujnega, kot solnce čistega, tralili tralala itd.

(Vsi dvakrat eks! Natararica prinese zopet liter. pl. Kos dobi popadke in gre ven na levo. V sosednji sobi eden izmed gostov od navdušenja zaspi. — Pri nadaljnem izvajanju prehajata Kinči in Anka vedno bolj iz fisa v cis, Jonka in Sícer pa iz gisa v bis, zlasti pri pitju.)

Jonka: Kam pa šel je drugi bas?

Kinči: To bi vprašala tudi jaz.

Anka: Kaj, ko bi ti pogledat' šla če morda ni kaj hudega.

(Kinči gre ven.)

Sícer: Ne bojte se, saj čvrst je Kos! Če dela zdaj iz vina zos, kot riba bo on jutri zdrav in štel denarce, da bo prav.

(Kovco nekam tišči, gre ven na levo.)

Anka: Kam šla je zdaj še Kovca?

Jonka: Mogoče si ji kolca . . .

Anka: Bi rada vedela po čem?
Jonka: Kako naj jaz pač vem, kaj meša mladim se ljudem.

Sícer: Je muhasta mladina res, po glavi gre samo ji ples in pa ljubezen vmes. Dekle za fanti hodi za nos jih rada vodi, čeprav ji včasih škodi.

Jonka: Kaj bilo dragi Sícer bi, če šli bi ven pogledati, da kaj se jim ne pripeti!

(Sícer gre ven. Med potjo lovi ravnotežje.)

Anka: Tako, ostala sva sama.

Joka: Zato pa pijva ga, korajža naj velja.

(Pijeta. Kratka pavza. Iz sosednje sobe se sliši glasno smrčanje. Da scena ni premrtva, brunda Jonka po napevu „Pojd' no sem, pojd' no tja.“ Čez čas se vrnejo Kinči, Kovca in Sícer.)

Anka: Preljuba moja Kinči, se morda Kos trpinči?

Kinči, Kovca in Sícer: Trpinči, trpinči, trpinči se zares.

Kinči: Tam po dvorišču tava in muka kakor krava.

Vsi trije: Trpinči, trpinči, trpinči se zares.

(pl. Kos se vrne. Natakariča mu prinese veliko črno s pepelom.)

pl. Kos: Preljubi Jonka, daj nam kaj zapeti.

Sícer: Kaj hoče pač zapeti, ko vse zapele so.

pl. Kos: Ne mislim žensk, jaz mislim pesmico.

Jonka: Mar naj zapojem vam, da težko je življenje nam?

pl. Kos: Ne tega, Jonka, tega ne! Le tako, ki vesela je.

(Spije črno kavo. Nato začne zopet vino.)

Sícer: Če vam le za veselo je potem naj jaz zapojem vam prelepo pesem, ki jo znam od žene fest in fest moža. Ti, Anka, boš pomagala.

Vsi: Zapojta nam, zapojta.

Sícer: Moja žena je zavber od glave do nog, na vrat' ima bulo, na glav pa en rog.

Zbor: Hodrilerija tidritatom, hodrija ritata tom,

Anka: Oh, jaz imam zavber in fest moža, da dan sem ga vsaki bolj žalostna.

Zbor: (kot preje.)

Jonka: Živijo! Eks!

(Navdušenje narašča kot Sava ob povodnji. Gost, ki je v sosednji sobi zaspal, se prevrne iz stola od samega vznichenja. Natakariča prinese še en liter. Cela

stvar z litri vidno napreduje in se razvija. Opera, ki prehaja v vedno bolj živahen tempo, traja do dveh. Če pa je dovolj kolofonije se lahko podaljša do zore. Izvajalci, s tekstom vred, so v tem slučaju na višku [razen Kinči, ki se ji že ob dveh pozna, da jo tišči spat]. Začno se dueti in kvarteti, spremljani z izrazito mimiko, ki posekajo vse do zdaj znane. Zaključí pa se z efektim „zmešanim zborom“.)

Epilog.

Tako. Upam, da sem storil svojo dolžnost. Če sem kakemu društvu s tem ustregel, me bo veselilo. V slučaju izvajanja naj se pa vsekakor obrne na dirigenta za podrobne informacije glede izvajanja in za dopolnitev teksta. Če pa bi jo kako društvo rado vprizorilo, pa nima zato sposobnega ansambla, naj prosi za gostovanje kranjski ansambl posebno, ker tantjeme niso pretirane. (Večerja, 2 štefana vina za vsakega igralca in 1 liter za vsako igralko ter enkratna vožnja od dvorane do prenočišča. Če je prenočišče v dvorani, vožnja odpade.) Obenem bi svetoval društvom, da se o priliki izvajanja preskrbe z zadostnim številom žandarjev, katere naj nameste k izhodom. To predvsem radi tega, da bodo poslušalci zdržali do konca.

Da ste tako za luno — vam še enkrat odpustim ampak naredite mi uslugo in ne obabite se — drugače imam čez 22 let zopet tako kamelo v garniziji. Ste razumeli? Na levo okrug, marš!

Požrešnost.

Kmečki fant je prav rad vampe jedel. Pri neki zabavi so njegovi prijatelji sklenili, da ga bodo enkrat za vselej odvadili vampov. In res, stare irhaste hlače zrežejo na običajne kose v omako. Fant pride, poje; nato ga vprašajo, kako mu je teknilo. „Oja, prav dobro, samo čudno se mi je zdelo, da je toliko gumbov prišitih . . .“

Poravnajte naročnino!

—fi—

„Ponesrečeno vasovanje“

ali

„Podoknica s klicajem“.

Nasekal se ga Peter je
ob treh gre zjutraj spat,
med poljo pa premisli se
in k ljubi gre vasvat.

Pred hišo, kjer mn ljuba spi,
stoji pa hišica;
prilepljena na njej visi —
prekrasna deklica.

In ker se Petru vse vrtil,
zamenja „hišico“;
pred sliko verno zdaj kleči,
kot bi pred ljubico.

„Ah, čuj me, draga ljubica,“
ji vneto govori,
„kot ti si lepa, mucika,
prisegam ti, jo ni!“

„Poslušaj, draga, usliši me,
saj čisto sva sama,
odpri mi okno kamrice,
da se pomeniva!“

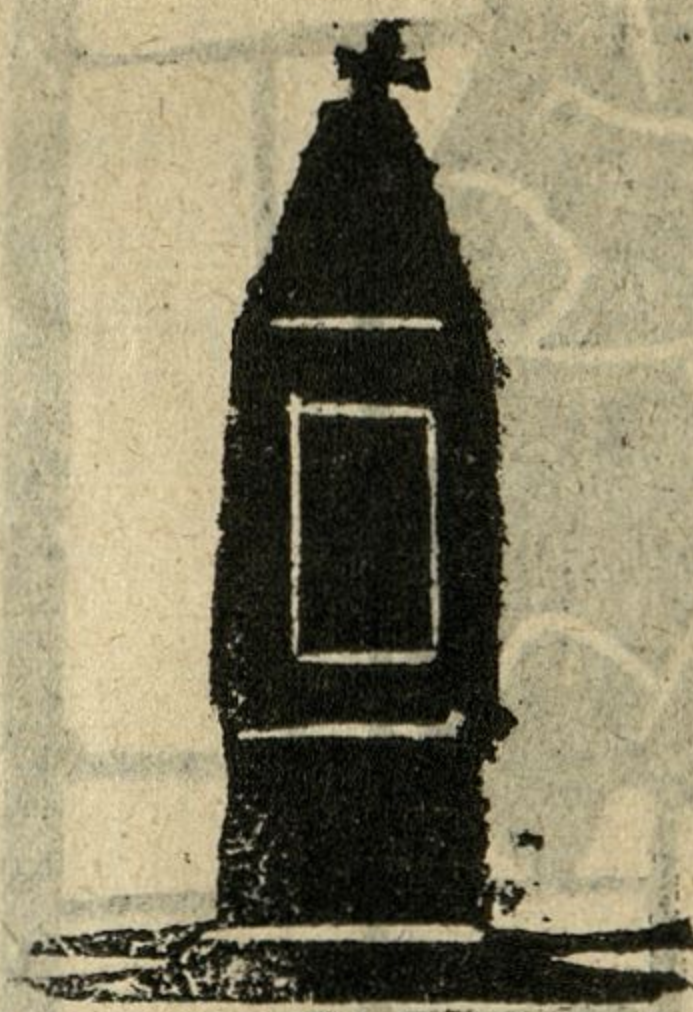
Tako jo kliče, jo roli —
zastonj so prošnje vse —
naposled pa se ujezi,
kot bivol se zadre.

A dolgo Peter ne kriči,
ker pride policaj,
s pestjo za vrat on naredi —
podoknici klicaj . . .

◆◆◆◆◆

Ob robec prišla.

Zjutraj vstopita v prvi voz ljubljanskega tramvaja dva ponočnjaka, se vsedeta in lepo zaspita. Na drugi postaji vstopi gospodična 15. let. Ker je vse zasedeno, vzame robec in se z njim prime za gornjo usnjeno zanko, katere so pripravljene za one, ki morajo stati. Pri sunku voza je damica spustila zanjko in robec ji pade enemu spečih dveh krokarjev v naročje. V veliki zadregi ni vedela, kaj naj stori. Da bi robec pobrala — jo je sram — pa raje čaka, kako bi robec sam v roko sfrčal. Že misli, da je ob robec — ker se bliža postajališče, kjer mora izstopiti. Tedaj se predrami eden izmed spečih ter zagleda robec v tovariševem naročju in zraven v veliki zadregi stoječo gospodično. Hitro sune s komolcem spečega tovariša v rebra. Ko ga ta prav zaspano in neumno pogleda — mu prvi z očmi pokaže na deklico potem pa na njegovo naročje rekoč potihlo: „Tam poglej!“ Prebujeri obrne pogled na damico, potem pa na naročje, in ko zagleda — na pol v spanju — belo misli, da je strajca, in hipoma potlači za hlače . . .

OPOZORILO!

Zadnje dni je zabeležila kronika več avtomobilskih skokov v okolici mesta Kranja. Slavno občinstvo se zato opozarja, da se zavaruje pri kakem zastopniku zavarovalnice, da bo v slučaju nesreče krito. Mogoče v prihodnji številki več o tem.

Kako elektrika naše potegne . . .

Dobro natrkan možakar z dežele kolovrati v pozni uri po mestnih ulicah. Gleda na uro, vendar je vinska iluminacija preslaba, da bi videl na uro; zato se radi večje stabilnosti nasloni na kandelaber električne svetilke. Odpne površnik, ker mu je vroče in gleda na številke, ki kažejo čas. Srečno ugotovi, da je ura $1\frac{1}{2}$ 12. Pomirjen hoče zapeti površnik. Prišel je pri tem manevriranju iz ravnotežja ter brzo objel kandelaber. Z eno roko se držeč svetilke, je z drugo zapenjal površnik. Ko je srečno zapel vse gumbje, je hotel z novimi močmi nadaljevati pot. Toda o groza . . . ne more se premakniti z mesta . . . Žalosten, skoraj jokajoč glas „na pomoč“ je privabil stražnika, kateri si po bližje ogleda tega nočnega kalina in ga vpraša po vzroku njegovega „na pomoč“ klicanja.

„Doma pri nas na deželi sem že veliko slišal o elektriki, pa hudimana, da bi kar tako na lepem prišla poštenega človeka, ki se nasloni nanjo, tega pa še ne. Prosim pomagajte.“

„Pomoč vam je odveč očka, malo ste se ga nasekali, pa ste površnik zapeli pomotoma okoli kandelabra mesto samo okoli svojega trebuščka . . .“

◆◆◆◆◆

—fi—

Podoknica.

(Trubadurju iz Cerkvene ulice v spomin.)

Luna med zvezdami seva
zemljo tišina odeva
dragi pa tebi prepeva
ljubica, čuj!

Rože na vrtu duhtijo
misli zdaj vroče hitijo
k tebi in tebe želijo,
ljubica moja . . .

Kakor brez uma glej tava
moja uboga mi glava.
Mirno zdaj vsakdo že spava —
meni ni moč.

Tvoja nebeška milina,
kamrica, posteljca fina,
meni ne gre iz spomina
sleherno noč.

K oknu saj zdaj se prikaži
svoje obličje pokaži,
da se oko potolaži,
in bolno srce.

Če pa zastonj te budijo
pesmi, naj misli hitijo
k tebi in tebi želijo:
ljubica, lahko noč!

◆◆◆◆◆

Dober vojak . . .

Icig je bil že tri dni pri vojaki. Pa pride častnik in ga vpraša: „Icig, zakaj naj vojak da svoje življenje in kri za domovino?“

Icig (z zalitim židovskim obrazom) premišluje — naenkrat se pa zasmije ter prijateljsko potreplja častnika po rami rekoč: „Prav imate, gospod poročnik, zakaj naj ga pa da . . .“

Na električni . . .

Na tramvaj vstopi gospod ter vljudno vpraša sopotnika: „Ppprrosssim kkkje ppppa mmoram izzzstoppit zzzza Ppppolljanne?“

Nobenega odgovora. Sprevodnik začuden nad molkom ogovorjenega pove vprašalcu potrebno. Vendar ko ta izstopi vpraša sprevodnik gospoda, zakaj onemu jeclajočemu gospodu na prijazno vprašanje ni dal odgovora.

„Mmmissslitte ddda si ppppusssstim pppppriPELLLljati zzzzaušššššnicccco . . .“

ČE JE NESREČA

še tak velika,
če je vsa šipa —
na kosce razbita,
nič ne jokaj, nič ne tarnaj,
HLEBŠU IZ KRANJA
v roke jo daj

Ta je poceni
in dobro poprav,
za šipo veliko
prav malo boš dav.
Zrcala, okvirji, steklene reči
pri HLEBŠU IZ KRANJA
pocen se dobi.

Listnica uredništva.

Kranj. Dopisi brez podpisa jadrajo brez-pogojno v koš.

Med dijaki.

— Ali ni ta brzjavna naprava nekaj precizno mehničnega in kako veliko so ljudje z Edisonvim izumom napredovali. Včasih (kar si gotovo že bral v zgodovini) je porabil človek teden dni časa za isto stvar kot rabi danes par ur. Oddaš na pošti brzjav — par ur nato dobiš, kar si zahteval od dotičnega. Ali ni to kolosalno? —

— Beži beži, kaj boš čvekaj, da bi te kokla brnila. Pred tremi tedni sem očetu brzjavil naj mi telegrafično nakaže 500 Din — pa denarja še danes nisem prejel; no veš kaj ko.

Pri sodnji.

Sodnik: „Jožef Pokluka, ali imate kake predkazni?“

Jožef Pokluka: „Da, dvakrat oženjen — pet, ali šest otrok ko.“

Na shodu.

Jeclajoči gospod je govorniku rekel: „Vvvi ssste ossssel.“

Govornik prekine svoj govor in pravi dotičnemu: „Vzemite takoj besedo nazaj, sicer vas tožim radi razžaljenja časti.“

„Naaaa! Ssssem vvvvessel, dda ssssem jo ven ssspppravvvil“

Sumljivo.

— Tvoja briljantna ogrlica gotovo ni prava. —

— Zakaj?“

— Zato ker si morala tvojemu čestilcu obljubiti, da jo ne zastaviš —

Previdno.

Principal (moškemu, kateri se je prišel predstaviti za službo blagajnika): „ ja tako daleč bi bila stvar v redu. Vaša spričevala so prav dobra . . . toda povejte mi ali nimate nobene bradavice ali materinega znamenja ali sploh kakega posebnega znamenja na kateremkoli delu telesa?“

Hladnokrvnost.

Prodajalec srečk: „ Torej gospod Imadost se je ravno bril, ko ste mu prišli naznaniti, da je za del glavni dobitnik, kaj pa je dejal?“

„Nič še niti vrezal se ni“

Hvaležna soproga.

— Tvoj mož se je vendar dal omehčati, da ti je napravil telefon — si ga li že uporabljala? —

— Seveda sem ga že uporabljala, naročila sem takoj telefonično novo obleko, nov klobuk in gramofon —

Občutljiv.

Težak zločinec (ko prebere svojo tiralico v časopisu): „Kaj samo 3000 dinarjev na mojo glavo?“

Premeteno.

Umetnik v stradanju pride k nekemu potovalnemu panoptiku: „Jaz bi pri vas napravil štiridnevno stradalno predstavo. Koliko mi daste honorarja?“

Ravnatelj panoptika: „Honorarja vam ne morem dati, pač pa prosto hrano če hočete . . .“

Tako ali tako.

— Vi imate pa danes steklenico vina v torbi gospa soseda — ali praznujete god?

— O ne, veste moj mož bo jutri sojen in če bo oproščen, bo od veselja spil vino.

— Če bo pa obsojen?

— Totem ga spije pa od jeze.

Neizkušen.

Sin (malodušno): „Tako! skočim v vodo, ako me Ela ne mara.“

Oče (svareče): „Nikar, Karleto. Ti še ne poznaš vode.“

Urezal se je.

Snubec: „Ah, jaz ljubim vašo hčerko, ampak ne radi denarja.“

Oče (zelo bogat): „Tako? No, moja hčerko dobi samo pameten človek.“

Zaupljivo.

Sodnik: „Tako, 24 tatvin ste izvršili in sicer“ — hoče prebrati vse delikte.

Obtoženec (dobrovoljno): „Ne trudite se, gospod sodnik, saj tako verjamem, da je vse v redu . . .“

Dolga zima.

— Nič manj kot 16 sukenj je obtoženec ukradel.

— Je pa tudi zima bila letos zelo dolga . . .

Srečno naključje.

Dama na vrtu restavracije: „Fuj, v juhi plava hrošč.“

Gostilničar: „Ah . . . kako interesantno . . . jaz ga dosedaj še nisem videl.“

**Tako se vsakdo bo smejal,
če enkrat „Škrata“ bo prebral.
Zato preberi družbi ga na glas,
da ji napraviš kratek čas!
Tud' sem in tja se bode našel kdo,
ki „Škrata“ si za dom naročil bo.**

NEŽA:

„Oh, ljubi Francelj, bodi moj
in pridi k meni v vas nocoj,
Brez tebe ni življenja mi —
saj lepšega od tebe ni!“

FRANCELJ:

„Ah, Neža, ti si rajski cvet
in glasek tvoj je kakor med.
Na kraj sveta grem rad s teboj —
saj srček tvoj je ves zdaj moj.“

Pijanec. Ne vem, ali je vino pijano, ali jaz.

Z oglasom v tem listu, ves obupan v dolini solz se od Vas začasno poslavlja Vaš nesrečni bivši za-ročenec iz „Seiferparka“ . . . ko

Odgovori.

Šifri „Večni maj - poste restante“. V „Škratu“ kraj pošte niste označili. Ker je na svetu več poštnih uradov, nisem vedel odložiti pismo. Odgovor tedaj na tem mestu:

Na mojo neizmerno žalost Vam moram naznaniti, da mojega sedanjega naslova nikakor ne morem sporočiti, ker se mi je žena pred kratkem vrnila iz ljubljanske porodnišnice ter me obdarila s prirastkom za eno glavo, tedaj nas je vsega skupaj 6 oseb brez psa in brez pestunje. Ker je žena našega pismonoša najbrže podkupila (kar jaz nikakor ne zmorem pri tej draginji) dobiva izključno le ona vso pošto v roke in bi torej bila oba v nevarnosti v slučaju, da ji pride pod nos najina korespondenca. Prosim pa, da se oglasite prihodnje leto najmanj tri mesece preje, to v februarju ali vsaj v marcu, ko gre žena na kratek oddih v Beograd (ker za v Rim se v tem času ne šika).

Pod šifro „Idealen razgled št. 5“ v zadnjem „Škratu“ sem prosila za sobo in posteljo, kjer bi dajala inštrukcije. Javilo se je toliko hišnih gospodarjev in strank, starih in mladih, samskih, še več pa oženjenih dedcev, da mi je nemogoče vsakemu posameznemu na tem mestu se zahvaliti. Da se bom pa zamogla vsaj deloma oškodovati za toliko pozornost napram tujki med domačini in da ne bi bilo preveč nepotrebne letanja in zakonskih zadreg ali pa celo morebitnih ločitev, vas povabim vse, posebno pa še oženjence, kateri so v delikatnih stvareh napram lastnim ženam najbolj molčeči, da se snidemo v svrhu dogovora glede najemnine in prostora ob pol. 2. uri zjutraj na kratek gozdni piknik pod tremi križi na Kalvariji. Razni likerji in jestvine dobrodošle. Še enkrat zahvala in svidenje s pozdravi vaša majska roža točasno na letovišču pot na Struževu pri železniškem mostu.